aastat istunud; Teie hinge karjane 25 aastat üllewel olnud; teite õigus on wodis maggada."

Seltsis ikka julgem.

Kaks tallomeest läksid seltsis apteki peäle. „Kas teil on hamba wallo rohto," küssis teine. „Oi jeh!" wastas apteker; wõttis ühhe klasi salmiaki-piritust riolist mahha ja pakkus tallomehhele nusutada. Se waene tõmbas äkkiselt ninnasse ja kukkus selliti hingetumaks mahha. Kui ta jälle toibunud olli, küssis apteker: „noh! kuidas luggu on, kas hamba wallo jäi taggasi?" — „Ei herra," kostis tallomees, „mul polle ühtegi wigga; mo seltsimehhe hambad wallotawad."

Kannatusseşt on suur kasso.

Ühhelt, kes teise käest olli kõrwa pihta sanud, küsiti: „miks sa temmale wasto ei andnud?" — Sellepärrast mitte," wastas temma, „et hobid kohhe jälle ollekşid taggasi tulnud."

Kus peab õppetus mõduma?

Üks lossi-õppetaja piddas ühhel pühhapäwal sure tõsşidusse julgusşega wägga kangeste nende wiggaduste wasto jutlust, mis lossi peälses ellus wallitsemas ollid. Kui ta löuna şõma laua äre istus, ütles würst: „Tänna, aus lossi-õppetaja herra, andşite meile õiete tuggewaste watti pihta." — „Se teeb mulle wägga haiget," wastas aus mees, „et se agga watti pihta ükşi putus; minno şowimisse järrel piddi ta lihhaşt, luust ja şüddameşt läbbi käima."

Wõlglasse takka saiatleminne.

Üks koddanik, kel paljo wõlgaşid olli, şurri ärra. Kui temma wõllauskujad şedda kuulşid, ütles üks teise järrele: „Noh, nüüd ta läks ja wiis minno ommaşt ni ja ni paljo ärra." Agga üks, kel temmaga ühtegi teggemişt ei olnud, naeris ja oskas: „Nüüd on ommeti nähhа, et innimenne, kes ühtegi ilma ei olle tonud, ommeti teiste ommaduşt wõib ilmaşt ärrawia."

Ma-rahwa Kalender 1857, 32